

12 Απριλίου, 1922

Ομιλία του Αδόλφου Χίτλερ
στο Χόφμπροϊεραους του Μονάχου
με θέμα:
«Οι 'Προβοκάτορες' της Αλήθειας!»

12 Απριλίου, 1922

Ομιλία
του
Αδόλφου Χίτλερ
στο Φόρμπροϊχαους του Μονάχου
με θέμα:

«Οι 'Προβοκάτορες' της Αλήθειας!»

«Οι “Προβοκάτορες” της Αλήθειας!»

«Για χάρη μιας παγκόσμιας ρηχής μικροαστικότητας έχουμε εγκαταλείψει την εθνική προσωπικότητα: θα γίνουμε ξανά Γερμανοί!»

Ερνστ Μορίτζ Αρντ

12 Απριλίου 1922

Αγαπητοί μου εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες!

Εδώ και καιρό έχουν αρχίσει να σκέφτονται, το αν η λεγόμενη επανάσταση του 1918 ήταν ένα **επίτευγμα** ή – μια **κατάρρευση**. Όπως είναι γνωστό, υπήρξε μια εποχή που δεν μπορούσε κανείς να αμφισβητήσει το «**επίτευγμα**»· αυτοί που αμφέβαλλαν για αυτό ήταν **προβοκάτορες**, δηλαδή **αντιδραστικοί προβοκάτορες**.

Τώρα, χάρη ή σαν αποτέλεσμα των επιπτώσεων της γενικής δυστυχίας, ο αριθμός αυτών των αντιδραστικών προβοκατόρων αρχίζει να πολλαπλασιάζεται όλο και περισσότερο, δηλαδή η αμφιβολία εισχωρεί σταδιακά στις πλατιές μάζες, για το εάν αυτή η επανάσταση ήταν ένα τόσο μεγάλο βήμα προς τα εμπρός ή εάν η εποχή πριν από την επανάσταση ήταν καλύτερη και αυτό που ακολούθησε μετά από αυτή, αντιπροσωπεύει στην πραγματικότητα μια **απώλεια** παρά ένα **επίτευγμα**.

Φυσικά, όταν τελείωσε ο πόλεμος, εύκολα μπορούσε να αναπτυχθεί στις πλατιές μάζες η άποψη ότι τώρα τα πράγματα έπρεπε να βελτιωθούν. Και φαινόταν ότι αυτό ήταν και το σωστό. Σταδιακά οι βιτρίνες γέμισαν, μπορούσες να αγοράσεις ξανά το ένα ή το άλλο, έβλεπες ακόμη και είδη πολυτελείας να έρχονται ξανά στις μάζες και φυσικά πίστευες ότι αυτή η αρχή μιας «**καλύτερης κατάστασης**» θα διαρκούσε.

Είχε ξεχαστεί όμως μόνο ένα πράγμα:

Ήταν λογικό ότι μετά από αυτόν τον παγκόσμιο πόλεμο, στον οποίο περίπου 11 εκατομμύρια ενήλικες Γερμανοί δεν μπορούσαν να εργαστούν παραγωγικά για το λαό, ότι τη στιγμή που αυτή η κατάσταση έπαψε, αυτά τα εκατομμύρια επέστρεψαν και μπήκαν στα εργοστάσιά τους, η παραγωγή έπρεπε να αυξηθεί τεράστια και ότι εκείνη τη στιγμή ήταν φυσικό να αυξηθεί η γενική ευημερία. Αλλά αυτό ήταν μόνο μια φαινομενική βελτίωση· γιατί τότε, σίγουρα ζήσαμε μια αύξηση της παραγωγής, αλλά δεν είχαμε τίποτα να παραδώσουμε. Τώρα όμως, δύο παράγοντες έπαιξαν σημαντικό ρόλο.

Πρώτον, η **εντελώς αποτυχημένη δημοσιονομικής μας οικονομία κατά τη διάρκεια του πολέμου**. Έκανα τον κόπο να διαβάσω ξανά αυ-

τές τις μέρες, ό,τι μπορούσα να πάρω αμέσως από τα έργα του Φρειδερίκου του Μεγάλου. Ειδικά για τον τελευταίο του μεγάλο πόλεμο, τον επταετή, έναν πόλεμο που είχε τουλάχιστον εξίσου σοβαρό αντίκτυπο στη ζωή της Πρωσίας εκείνη την εποχή, αν όχι περισσότερο, από ό,τι ο τελευταίος παγκόσμιος πόλεμος των 4 ½ ετών στην οικονομική ζωή του σημερινού μας γερμανικού Ράιχ. Και τι διαφορά. Ο Φρειδερίκος ο Μέγας είχε επιτύχει, μετά από επτά χρόνια, την ημέρα που τελείωσε ο μεγάλος πόλεμος, να προαναγγείλει ένα κράτος που όντως είχε λεηλατηθεί, αλλά που ουσιαστικά δεν χρωστούσε ούτε έναν Ράιχσταλερ! Για 7 χρόνια, αυτή η θαυμάσια ιδιοφυΐα κατάφερε να καλύψει τα εξωφρενικά έξοδα για τους στρατούς του χωρίς να επιβαρύνει το λαό του ούτε με μια δεκάρα χρέους – μέσω οικονομικών πράξεων που όμως ήταν τολμηρές: Υποτίμηση του χρήματος, λιώσιμο του ασημιού και ένας Θεός ξέρει τι άλλο –, έτσι ώστε όταν τελείωσε ο πόλεμος, η Πρωσία βρέθηκε αντιμέτωπη με την ευκαιρία να ξεκινήσει αμέσως την ανοικοδόμηση.

Σε εμάς ήταν πολύ διαφορετικό.

Σε 4½ χρόνια συσσωρεύτηκε στη Γερμανία ένα τεράστιο βάρος χρέους. Ακόμα κι αν είχαμε κερδίσει αυτόν τον πόλεμο, αν ήμασταν, όχι οι νικητές, τουλάχιστον αν δεν ήμασταν σήμερα οι ηττημένοι, θα έπρεπε να δουλέψουμε σκληρά. Διότι ακόμα και σ’ αυτή την περίπτωση θα έπρεπε να βρεθούν 7 ή 8 δισεκατομμύρια σε χρυσό ετησίως για να πληρωθούν οι τόκοι σε αυτό το παράλογο χρέος δηλαδή, θα έπρεπε να αποσυρθούν περίπου 7 – 8 δισεκατομμύρια σε χρυσό από το έθνος για να καλυφθούν τα βάρη που επιβλήθηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου. Και το τέλος αυτών των τόκων δεν θα ερχόταν ποτέ. Δεν θα μπορούσαμε ποτέ να σκεφτούμε την αποπληρωμή του κεφαλαίου, αντιθέτως, θα έπρεπε πιθανότατα να συνεχίσουμε να δανειζόμαστε για να πληρώσουμε αυτούς τους τόκους και μόνο αυτό θα κατέστρεφε συνεχώς την εθνική μας οικονομία. Υπήρχε όμως, επιπλέον, και κάτι άλλο, **ότι ο γερμανικός λαός δεν έπρεπε να πληρώνει μόνο το δικό του χρέος με τόκους, αλλά και να επιβαρύνεται με το χρέος όλου του υπόλοιπου κόσμου, με τη μορφή των λεγόμενων «αποζημιώσεων».**

Ο γερμανικός λαός δεν θα μπορούσε ποτέ να δουλέψει τόσο πολύ, όσο απαιτείται από αυτόν με αυτόν τον τίτλο. Και αμέσως μετά την υπογραφή της συνθήκης ειρήνης, αρχίσαμε να αισθανόμαστε τις πρώτες πρακτικές συνέπειες. **Αλλά το προϊόν της εργασίας του δεν ανήκε πλέον στο έθνος, αλλά κυλούσε με συνεχή ατελείωτα τρένα πέρα από τα σύνορά μας.** Είναι αυτονόητο ότι αυτά τα εκατομμύρια ανθρώπων που τώρα εργάζονται για ξένες χώρες πρέπει να συντηρούνται, και μάλιστα να συντηρούνται από άλλους εθνοσυντρόφους, και είναι ακόμη σαφές ότι αν κάθε εργαζόμενος πρέπει να συντηρεί έναν μη εργαζόμενο, δηλαδή κάποιον που δεν δημιουργεί για το λαό μας, η μερίδα του ατόμου μειώνεται.

Προσπάθησαν να ξεγελάσουν το έθνος με μια γιγαντιαία παραγωγή χαρτονομισμάτων. Αυτό μπόρεσε να κρατήσει για λίγο. **Σήμερα, όμως, όλο και περισσότερες μάζες ανθρώπων αρχίζουν να ανακαλύπτ-**

ΤΟΥΝ ΟΤΙ ΕΧΟΥΝ ΠΕΣΕΙ ΘΥΜΑΤΑ ΑΠΑΤΗΣ, ότι ήταν απάτη όταν κάποτε τους είπαν: «Αυτή την ειρήνη δεν θα την πληρώνετε εσείς οι εργάτες, αλλά οι μεγάλοι καπιταλιστές»· ότι ήταν μια απάτη, όταν έλεγαν στο παρελθόν στα εκατομμύρια: «Είτε έτσι είτε αλλιώς, δεν έχει σημασία πώς θα τελειώσει αυτός ο πόλεμος, μόνο ο μεγάλος καπιταλιστής έχει συμφέρον να κερδίσει τον πόλεμο. Εσείς, οι Γερμανοί εργάτες, έχετε μόνο ένα συμφέρον, να ζείτε σε ειρήνη και κατανόηση με όλο τον κόσμο.» Εκατομμύρια ήδη σήμερα αρχίζουν να διακρίνουν ότι όλα αυτά είναι φάρσα και απάτη. Η ανάγκη, η καθημερινότητα, τους κάνει να συνειδητοποιούν όλο και περισσότερο ότι αυτό το βάρος δεν το κουβαλάει κανένας άλλος παρά ο δημιουργικός εργάτης.

Σε αυτό προστέθηκε η απώλεια μεγάλων εκτάσεων και μεγάλων ορυκτών πόρων. Και τώρα βρισκόμαστε αντιμέτωποι με το εξής γεγονός: ο γερμανικός λαός επιβαρύνεται με ένα ποσό που είναι εντελώς αδύνατο να αποπληρώσει. Όταν ολόκληρος ο λαός κοπιάζει και βασανίζεται με τον ιδρώτα του προσώπου του, μπορεί να σηκώσει μόνο ένα μικρό μέρος αυτού του βάρους, ένα μέρος πάντα παραμένει και του «καταγράφεται», δηλαδή ένα αιώνιο γραμμάτιο, που δεν θα αφήσει ποτέ ξανά τον λαό μας να είναι ελεύθερος.

Θα διαπιστώσουμε ότι μετά από 25 ή 30 χρόνια, ο γερμανικός λαός θα έχει να πληρώσει ένα τεράστιο υπόλοιπο, ότι μετά από 30 χρόνια θα πρέπει ουσιαστικά να πληρώσει περισσότερα από ό,τι σήμερα, λόγω του γεγονότος ότι δεν θα μπορέσει ποτέ να πληρώσει όλα όσα του ζητούνται.

Γεννιέται λοιπόν το ερώτημα: Ποιο θα είναι το τέλος;

Καταρχάς, σήμερα βλέπουμε μια πλήρη υποτίμηση των δικών μας μέσων πληρωμής. Είναι αλήθεια ότι προσπαθούν να ξεγελάσουν το άτομο δίνοντάς του περισσότερα χρήματα, περισσότερα χαρτιά. Όλα αυτά θα συνεχιστούν για κάποιο διάστημα, αλλά μετά θα φτάσουμε στην κατάσταση που **ο κ. πρωθυπουργός σύγκρινε**, πριν από λίγες μέρες στο κοινοβούλιο της Βαυαρίας, **με την «αυστριακή κατάσταση»**. Θα ήθελα όμως να προσθέσω κάτι εδώ: Αυτό είναι μια τεράστια παραπλάνηση. Γιατί αυτή η «αυστριακή κατάσταση» δεν είναι κάτι σταθερό, αλλά κάθε στιγμή είναι απλώς ένα βήμα προς τα κάτω. Αν πλησιάσουμε σε αυτή την κατάσταση, αυτό δεν σημαίνει τίποτε άλλο από το ότι, σε 3 ή 4 μήνες θα είμαστε εκεί που είναι τώρα η Αυστρία και σε 8 μήνες θα είμαστε εκεί που θα είναι η Αυστρία σε 4 μήνες, και σε 12 μήνες εκεί που θα είναι η Αυστρία σε 8 μήνες, και ούτω καθεξής. Ακολουθούμε μια κατάσταση που στην πραγματικότητα είναι μια διαρκής κατάρρευση. **Άρα λοιπόν, αυτή δεν είναι μια σταθερή κατάσταση, αλλά η πορεία προς την κατάρρευση.** Δεν πλησιάζουμε όμως μόνο την αυστριακή κατάσταση, αλλά πλησιάζουμε και την ρωσική κατάσταση, και αυτό πρέπει να είναι **ο τελικός στόχος και το τέλος.***

Στη Γένοβα, ο **Γκεόργκι Τσιτσέριν** προ ολίγου, είπε μια μεγάλη κου-

* Αυτή η πρόβλεψη του Αδόλφου Χίτλερ, που τότε χαρακτηρίστηκε ομόφωνα από τον Τύπο σαν υπερβολικά απαισιόδοξη, επαληθεύτηκε με σκληρές συνέπειες.

βέντα, δηλαδή: «Είμαστε διατεθειμένοι να δώσουμε στις καπιταλιστικές κυβερνήσεις τις μεγαλύτερες παραχωρήσεις σε δάση, σε ορυχεία, σε γη, κλπ.»

Τι σημαίνει αυτό; Παραχωρήσεις στις καπιταλιστικές κυβερνήσεις; Οι παραχωρήσεις, βέβαια, δεν θα δοθούν στους λαούς της Αγγλίας, της Αμερικής, της Γαλλίας, αλλά θα δοθούν στο **διεθνές παγκόσμιο κεφάλαιο**. Αυτό το διεθνές παγκόσμιο κεφάλαιο θα έχει την άδεια να εκμεταλλεύεται και να λεηλατεί αυτές τις περιοχές, ενώ ο συνηθισμένος Ρώσος δεν είναι παρά ένας αριθμός εργασίας.

Και σ’ αυτή την κατάσταση πλησιάζει και η Γερμανία με μεγάλη ταχύτητα. Το τέλος όλων σημαίνει: **υποθήκευση της γης μας και υποδούλωση του εργατικού δυναμικού μας. Άρα λοιπόν, στον οικονομικό τομέα, ο Νοέμβριος του 1918 δεν ήταν στην πραγματικότητα κανένα επίτευγμα, αλλά ήταν η αρχή της κατάρρευσής μας.**

Θα μπορούσατε να πείτε, οικονομικά όχι, αλλά πολιτικά.

Πολιτικά, η κατάρρευση ξεκίνησε τη στιγμή που ουσιαστικά παραιτηθήκαμε από το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης. Το ίδιο το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, που για τον γερμανικό λαό μας κρεμόταν συνεχώς σαν δόλωμα στο καλάμι του ψαρέματος, από όλους τους λαούς στη γη, ο γερμανικός λαός το έχει χάσει πιο ολοκληρωτικά. Και μάλιστα με αυτή την 9η Νοεμβρίου, γιατί από εκείνη την εποχή σιγά-σιγά τα πράγματα πάνε στραβά. Πρώτα η πρακτική στρατιωτική μας κυριαρχία και μαζί της η πραγματική κυριαρχία του κράτους και μετά η οικονομική μας κυριαρχία! Γιατί υπάρχει η επιτροπή αποζημιώσεων! Και αν στο Βερολίνο μερικές φορές αντιδρούν λίγο και κουνούν τα φτερά τους λίγο διστακτικά, δεν έχει σημασία, στο τέλος οι κύριοι υπακούουν σε αυτούς που δίνουν τις διαταγές. **Και οι διαταγές που δίνονται σε αυτά τα συνέδρια δεν είναι διαταγές της γερμανικής αντιπροσωπείας, αλλά διαταγές των άλλων, και στο εσωτερικό η επιτροπή δίνει διαταγές και ο γερμανικός λαός ή μια γερμανική κυβέρνηση υπακούει.**

Ουσιαστικά δεν έχουμε πλέον ένα πολιτικά ανεξάρτητο γερμανικό Ράιχ, αλλά είμαστε ήδη μια αποικία ξένων χωρών. Συμβάλαμε σε αυτό με το να ταπεινώνουμε ηθικά τον εαυτό μας όσο το δυνατόν περισσότερο, σχεδόν ατιμάζοντας τον εαυτό μας, βοηθώντας να προσβληθούν, να μολυνθούν και να βρωμιστούν όλα όσα προηγουμένως θεωρούσαμε ιερά. Δεδομένου ότι οι ξένες χώρες δεν κρίνουν το μεγαλείο του γερμανικού λαού με βάση τα κλάματα και τις μετάνοιες κ.λπ., αλλά με βάση τους **ιστορικά μεγάλους Γερμανούς**, τους οποίους όμως εμείς οι ίδιοι τους βουτήξαμε στη λάσπη, οι ξένες χώρες έπρεπε να καταλήξουν στο αυτονόητο συμπέρασμα ότι ο γερμανικός λαός δεν έχει μεγαλείο.

Τώρα, φυσικά, ακούμε ξανά και ξανά: «Ναι, αλλά η επανάσταση μας έφερε κοινωνικά επιτεύγματα».

Αυτά πρέπει να είναι εξαιρετικά μυστηριώδη κοινωνικά επιτεύγματα γιατί δεν τα βλέπει κανένας στην πρακτική ζωή, που απλώς τρέχουν σαν υγρό μέσα από τη γερμανική μας ατμόσφαιρα.

Κάποιος μπορεί να πει «Ε, καλά, υπάρχει το οκτώωρο!» Και ήταν α-

παραίτητη μια κατάρρευση γι’ αυτό; Και θα γίνει πιο ασφαλές το οκτάωρο με το να κάνουμε ουσιαστικά τους εαυτούς μας δούλους και υπηρέτες των άλλων εθνών;

Θα δούμε ότι ακριβώς αυτά τα άλλα έθνη θα είναι τα πρώτα που θα απαιτήσουν την κατάργηση του δώρου. Σήμερα, μας ζητούν να επιβάλουμε 60 δισεκατομμύρια σε νέους φόρους. Αν κάποιος στη Γερμανία έλεγε ποτέ ότι σε καιρό ειρήνης, θα ερχόταν μια στιγμή που η Γαλλία θα δήλωνε: «Τώρα πρέπει να πληρώσετε 60 δισεκατομμύρια νέους φόρους», θα τον κορόιδευαν, θα τον έβαζαν σε ένα τρελοκομείο ή θα τον ξυλοκοπούσαν μέχρι θανάτου. Σήμερα το θεωρούμε φυσιολογικό. Σε λίγα χρόνια, όμως, θα είναι εξίσου φυσιολογικό, όταν η Γαλλία θα δηλώνει: «Δεν μπορείτε να εκπληρώσετε τις υποχρεώσεις σας, πρέπει **να δουλέψετε περισσότερο.**» Άρα λοιπόν, αυτό το επίτευγμα της επανάστασης αμφισβητείται πρώτα και κύρια από την ίδια την επανάσταση.

Αλλά μετά είπαν: Ο λαός όμως τώρα έχει «δικαιώματα» από την επανάσταση. **Ο λαός κυβερνά!** Παράξενο! Ο λαός κυβερνά τώρα εδώ και τρία χρόνια και κανείς στην πράξη δεν ζήτησε ούτε μια φορά τη γνώμη του. Υπογράφηκαν συνθήκες που θα μας καταπιέζουν για αιώνες. Και ποιος υπέγραψε τις συνθήκες; Ο λαός; Όχι! Κυβερνήσεις που μια ωραία μέρα παρουσιάστηκαν σαν Κυβερνήσεις. Και στην εκλογή τους ο λαός δεν είχε τίποτα να κάνει παρά μόνο να σκεφτεί το ερώτημα: αυτοί είναι ήδη εκεί, είτε τους ψηφίσω είτε όχι. Αν τους εκλέξουμε, τότε θα βρίσκονται εκεί με την ψήφο μας. Επειδή όμως είμαστε αυτοδιοικούμενος λαός, πρέπει να εκλέξουμε τους ανθρώπους που θα εκλεγούν για να μας κυβερνήσουν.

Αν τώρα αναρωτηθούμε ποιος φταίει ουσιαστικά για την κατάρρευση ή καλύτερα ποιος είχε συμφέρον από αυτήν; Τότε μπορούμε να απαντήσουμε, η μεγάλη μάζα του λαού φυσικά όχι. Διότι στην πραγματικότητα την ευθύνη για όλα αυτά τα «επιτεύγματα» την φέρει μόνο το αριστερό κομμάτι όλης αυτής της μάζας. Το υπόλοιπο βρίσκεται σε κάποια ομιχλώδη απόσταση.

Άρα λοιπόν, όταν αναρωτιόμαστε ποιος φταίει γι’ αυτή τη δυστυχία, πρέπει πρώτα να αναρωτηθούμε, ποιος ωφελείται πραγματικά από αυτήν;

Ένας ολόκληρος λαός υποφέρει, αλλά μέσα σε αυτό το σώμα και μέσα σε αυτή τη δυστυχία, μπορείς να δεις ένα πράγμα φρέσκο και να ευδοκιμεί ευχάριστα. Καθώς τα διαμερίσματα λιγοστεύουν όλο και περισσότερο οι οικογένειες μαζεύονται για να βρουν λίγο χώρο – δεν χρειάζονται πλέον τα γραφεία ενοικίασης και στέγασης, που αναγκάζουν το άτομο να νοικιάσει το διαμέρισμά του, ο συνήθως έντιμος εργάτης είναι αναγκασμένος ούτως ή άλλως να χρησιμοποιήσει με κάποιο ωφέλιμο τρόπο τα τελευταία απομεινάρια του χώρου του και, αναγκαστικά, αυτοπεριορίζεται – και έτσι όπως είναι τα πράγματα, έχει μόνο λίγο χώρο και τον χρησιμοποιεί. Ο πραγματικός νικητής σε όλη αυτή τη δυστυχία είναι οι **τράπεζες και οι χρηματιστηριακές αγορές που ευημερούν όσο ποτέ άλλοτε!**

Τον Νοέμβριο ο ενθουσιασμένος λαός άκουσε να λέγεται: Τώρα το

χτύπημα δόθηκε στο λαιμό του καπιταλισμού, ο καπιταλισμός τώρα θα καταρρεύσει. Και όταν ήμασταν τόσο ελεύθεροι που τραβούσαμε από το παλτό τον έναν ή τον άλλο από αυτούς τους «εξαιρετικούς πολιτικούς» και του λέγαμε: Μην ξεχνάτε όμως ότι και οι Εβραίοι έχουν κάποιο κεφάλαιο, τότε η απάντηση ήταν: «Τι θέλετε; Όλος ο καπιταλισμός θα καταστραφεί τώρα, όλος ο λαός θα είναι πλέον ελεύθερος. Τι θέλετε λοιπόν, δεν πολεμάμε τον εβραϊκό ή τον χριστιανικό καπιταλισμό, πολεμάμε τους πάντες, κάνουμε το λαό εντελώς ελεύθερο.»

Το πώς το φαντάζονταν τότε οι κύριοι, δεν μπορούσες να τους ρωτήσεις, γιατί τότε δεν έδιναν απάντηση. Το πώς έγινε το ξέρετε, γιατί το βλέπετε κάθε μέρα.

Ο **«χριστιανικός καπιταλισμός»** στην πραγματικότητα είναι σχεδόν κατεστραμμένος, και πηγαίνει προς τα κάτω με μεγάλα βήματα. Άρα λοιπόν θα πρέπει να υποθέσουμε, ότι και το διεθνές εβραϊκό κεφάλαιο της χρηματιστηριακής αγοράς θα ακολουθήσει την ίδια πορεία, διότι και αυτό θα «καταστραφεί». Αντίθετα, μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι στο βαθμό που το ένα χάνει τα πάντα, το άλλο κερδίζει τα πάντα.

Ο αγώνας ενάντια στον λεγόμενο «καπιταλισμό» στη μια κατεύθυνση σταμάτησε εντελώς ξαφνικά και μπορούμε τώρα να δούμε ποιος είχε το πραγματικό συμφέρον σε όλη αυτή την κατάρρευση της εθνικής οικονομίας: Κανένας άλλος εκτός από το διεθνές, το πραγματικά μεγάλο χρηματιστηριακό κεφάλαιο και το δανειακό κεφάλαιο, το λεγόμενο «υπερεθνικό κεφάλαιο». Αυτό το κεφάλαιο που παίρνει τον χαρακτήρα του από το μοναδικό υπερεθνικό έθνος, το οποίο όμως είναι εθνικό μέχρι το μεδούλι του, που νομίζει ότι είναι πάνω από όλα τα άλλα έθνη, και βάζει τον εαυτό του πάνω από αυτά και ήδη σήμερα κυριαρχεί πάνω τους.

Το διεθνές χρηματιστηριακό κεφάλαιο θα ήταν αδιανόητο και δεν θα είχε προκύψει ποτέ χωρίς τους ιδρυτές του, τους υπερεθνικιστές, αλλά αυστηρά εθνικιστές Εβραίους.

(Θυελλώδης επιδοκιμασία.)

Τώρα πρέπει να αναρωτηθούμε, **είχε ο Εβραίος κάποιο συμφέρον από την κατάρρευση;** Σήμερα μπορούμε να το συζητήσουμε αντικειμενικά. Θα ξέρετε ότι από όλους όσους υποφέρουν, οι Εβραίοι είναι συγκριτικά οι σπανιότεροι. Μόνο μη μου πείτε, οι φτωχοί Εβραίοι από την Ανατολή. Φυσικά, πριν δεν είχαν τίποτα, αλλά για τον απλούστατο λόγο, ότι προέρχονταν από μια χώρα, που στο πέρασμα των αιώνων την είχαν καταστρέψει και καταβροχθίσει ολοσχερώς...

(Φωνές: Πολύ σωστά!)

...και ποτέ δεν ήταν και δεν είναι παραγωγικά δημιουργικοί.

Είναι πολύ λογικό ότι οι κύριοι όταν ήρθαν αρχικά ήταν φτωχοί. Κοιτάξτε όμως έναν Ανατολίτη σαν αυτόν μετά από 5 ή 6 χρόνια που είναι εδώ.

(Παρεμβάσεις: Πολύ σωστά!)

Συγκρίνετε το 1 εκατομμύριο εργάτες στο Βερολίνο του 1914 με αυτό που είναι σήμερα: είναι εργάτες όπως ήταν και τότε. Τι έχει αλλάξει πάνω τους; Έχουν αδυνατίσει, τα ρούχα τους είναι κουρελιασμένα και φθαρμένα, έχουν γίνει φτωχοί. Και τώρα ψάξτε να βρείτε αυτούς τους 100.000 Εβραίους της Ανατολής που μετανάστευσαν τα πρώτα χρόνια του πολέμου. Σήμερα δεν μπορείτε να τους βρείτε. Οι περισσότεροι από αυτούς έχουν ήδη «φτιαχτεί» και κάθονται στα αυτοκίνητα. Όχι επειδή είναι πιο έξυπνοι – διότι δεν θα τολμούσα να ισχυριστώ ότι τα εκατομμύρια των αξιοπρεπών και έντιμων εργαζομένων είναι εντελώς ηλίθιοι...

(Δυνατό χειροκρότημα)

...αλλά για τον απλούστατο λόγο ότι αυτοί οι 100.000 δεν ήταν ποτέ έτοιμοι να δουλέψουν τίμια σε ένα εθνικό κορμό για την κοινή ευημερία, αλλά εκ των προτέρων έβλεπαν το σύνολο του εθνικού κορμού σαν ένα λίπασμα για τον εαυτό τους.

Ο Εβραίος δεν έγινε φτωχότερος. Σταδιακά παχαίνει και αν δεν με πιστεύετε, θα σας παρακαλούσα να ρίξετε μια ματιά στα θέρετρα υγείας μας, εκεί θα βρείτε δύο είδη επισκεπτών: Τον Γερμανό, που πηγαίνει εκεί για να πάρει λίγο καθαρό αέρα και να ανακουφιστεί, ίσως για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό, και τον Εβραίο, που πάει για να χάσει το λίπος του. Και αν πάτε στα βουνά μας, ποιον θα βρείτε εκεί με ωραίες ολοκαίνουργιες κίτρινες μπότες με υπέροχα σακίδια στα οποία γενικά δεν υπάρχει τίποτα που θα ήταν πραγματικά χρήσιμο; Και γιατί είναι εκεί; Πηγαίνουν εκεί πάνω στο ξενοδοχείο, συνήθως όχι πιο μακριά από εκεί που μπορεί να τους πάει το τρένο: όπου σταματά το τρένο, σταματούν και αυτοί. Εκεί κάθονται τριγύρω σε ακτίνα χιλιομέτρου σαν μύγες γύρω από ένα κουφάρι.

Αυτοί, να είστε βέβαιοι, δεν είναι οι εργατικές μας τάξεις, ούτε αυτοί που δουλεύουν με το μυαλό ούτε αυτοί που δουλεύουν με τα χέρια. Συνήθως τους βρίσκεις να τριγυρνάνε με κουρελιασμένα κοστούμια, απλώς και μόνο επειδή ντρέπονται να μπουν σε αυτή τη γεμάτη αρώματα ατμόσφαιρα φορώντας τα ρούχα τους που χρονολογούνται από το 1913 ή το 1914.

Όχι, σίγουρα ο Εβραίος δεν έχει υποστεί στερήσεις!

Αν τώρα αναρωτηθούμε αν συμμετείχε ενεργά στην κατάρρευση, αφού ήταν πρωτίστως προς όφελος του, πρέπει να απαντήσουμε: Ναι!

Ασφαλώς, αγαπητοί μου εθνοσύντροφοι, και η δεξιά πλευρά είχε Εβραίους. Αλλά σε αυτή τη δεξιά πλευρά η δραστηριότητά τους ήταν κυρίως αυτή της παράλυσης.

Στη δεξιά πλευρά έπρεπε να εμποδίσουν, να ανοίξουν τα μάτια τους την κατάλληλη στιγμή και ίσως να πάρουν την δυναμικότητα, και να παρέμβουν σε ένα κύμα σκληρότητας και ναβάλουν ένα τέλος αστραπιαία σε όλο αυτό το χάος. Και μόνο για αυτόν τον σκοπό πήγε ο Εβραίος στη δεξιά. Την αγαπημένη του θέση όμως την βρήκε στην αρι-

στερά.

Εκεί, ο εκατομμυριούχος και τυπικός εκπρόσωπος της καπιταλιστικής ιδέας της εκμετάλλευσης στην πιο αγνή της μορφή,...

(Φωνές: πολύ σωστά!)

...εργάστηκε σαν προλετάριος ηγέτης για τους εργάτες. Το αντίθετο, βεβαίως, γιατί έγινε χοντρός και δυναμικός από αυτή την ηγεσία, και οι άλλοι τουλάχιστον χαίρονταν που καθοδηγούνταν από αυτόν.

(Γέλια.)

Αγαπητοί μου εθνοσύντροφοι, κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί, ότι η επανάσταση σε μας όπως και στη Ρωσία, έγινε από ένα, ας πούμε, συγκεκριμένο «δόγμα». Περιέργως, δεν είναι εύκολο να διακρίνεις αν σε ένα θέμα είναι όλοι Καθολικοί ή Προτεστάντες. Αλλά σε αυτή ακριβώς την περίπτωση, είδαμε μόνο μέλη μιας συγκεκριμένης λεγόμενης «θρησκευτικής κοινότητας», και το πιο αξιοσημείωτο θα ήταν ότι μπορούσες να μυρίσεις αυτή τη θρησκεία, ότι είναι αμέσως εμφανής σε όλους. Αλλιώς πώς να ξέρεις αν είναι Καθολικός ή Προτεστάντης, Βαπτιστής ή Λουθηρανός ή ο,τιδήποτε άλλο; Αλλά σε αυτή την «θρησκευτική κοινότητα» μπορείς να αναγνωρίσεις τους πιστούς από έξω. Μια θαυμάσια «θρησκεία».

Σίγουρα θα ακούσουμε αμέσως από την αριστερά μας:

«Ούτε εμείς είχαμε κάποιο συμφέρον από την κατάρρευση.» Οι καθοδηγούμενοι, βέβαια, όχι, αλλά οι ηγέτες.

Αυτό είναι το φταίξιμο του Εβραίου, που **υποκίνησε** – για να χρησιμοποιήσω μια λέξη που σήμερα είναι σχεδόν αρκετή για να στείλει άλλους ανθρώπους στη φυλακή – τις πλατιές μάζες σε αυτή την τρέλα του Νοεμβρίου.

Από την άλλη, όμως, ήταν η δειλία, η άθλια δειλία, που δεν τολμούσε να αντισταθεί.

Αν θέλουμε να συνοψίσουμε την κατάσταση στα αριστερά, μπορούμε να πούμε: Στα αριστερά, βρίσκεται **το ψέμα και η εξαπάτηση από την πλευρά της ηγεσίας και η τυφλή πίστη αυτών που καθοδηγούνται**, όλα στην υπηρεσία μιας και μόνο σκέψης: καταστροφή αυτού του κράτους, κλοπή της ελευθερίας αυτού του λαού, υποδούλωση του εργατικού του δυναμικού.

Από την πλευρά της δεξιάς, **μερική αναγνώριση των μαζών, αλλά απεριόριστη ανικανότητα της ηγεσίας**.

(Δυνατό χειροκρότημα.)

Κάπως έτσι ήρθε η κατάρρευση και έτσι τίθεται τώρα το ερώτημα: Και τι θα κάνουμε;

Αγαπητοί μου εθνοσύντροφοι, υπάρχουν μόνο δύο επιλογές σε αυτήν την πορεία προς τα κάτω. Είτε ένας **θάνατος από αυτή την ηλιθιότητα, δηλαδή, «μείνε ήρεμος και γίνε σκλάβος»** είτε ένα τέλος

σ’ αυτό: **η αντίσταση.**

(Θυελλώδες χειροκρότημα.)

Δεν θέλω να ασχοληθώ με το πρώτο εδώ. Επειδή ξέρω ότι, ανεξάρτητα από το πώς σκέφτεται ο κάθε εθνοσύντροφος από εμάς και ποιος είναι, μπορεί να είναι ανεξάρτητος ή κομμουνιστής όταν του κάνω την ερώτηση: «Φίλε, θέλεις να κουβαλάς αυτόν τον ζυγό υπομονετικά για πάντα, θέλεις να γίνεις σκλάβος σ’ αυτή τη βλακεία, εσύ που κάποτε επαναστατούσες ακόμα και στην παραμικρή παραβίαση των δικαιωμάτων σου, εσύ που σήμερα αγωνίζεσαι εδώ για δύο ώρες την εβδομάδα; Θέλεις λοιπόν τώρα να γίνεις σκλάβος, δεν θέλεις να υπερασπιστείς τον εαυτό σου, αλλά θέλεις να δεχτείς αυτόν τον ζυγό χωρίς να σκεφτείς τη γυναίκα σου, τα παιδιά σου, το μέλλον σου; Θέλεις λοιπόν, σ’ αυτό το υπερεθνικό κεφάλαιο (που νόμιζες ότι πολεμούσες 40 χρόνια), χωρίς να αντισταθείς, να είσαι δούλος για πάντα και παντοτινά;»

Τότε όλοι αμέσως θα μου απαντήσουν: «Όχι, αυτό δεν το θέλουμε!» – Ασφαλώς και δεν το θέλετε, ποιός όμως θα σας καθοδηγήσει σε αυτή την αντίσταση, που μόνο αυτή μπορεί να σας σώσει ξανά; Η αριστερά σας; – Πρώτο δεν θέλει και δεύτερον δεν μπορεί. Δεν το θέλει. Επειδή οι ηγέτες σας είναι οι ίδιοι, που σας έριξαν σε αυτή την δυστυχία.

(Φωνές: Σκοτώστε τους προδότες του λαού! Εθνικό δικαστήριο! Κρεμάστε τους!)

Ο ίδιος Εβραίος που σας καθοδήγησε τότε, είτε σαν σοσιαλιστής της πλειοψηφίας είτε σαν ανεξάρτητος, σας καθοδηγεί ξανά σήμερα σαν ανεξάρτητος ή ακόμα και σαν κομμουνιστής, αλλά ούτως ή άλλως, παραμένει ο ίδιος. Και όπως τότε δεν εκπροσωπούσε τα συμφέροντά σας, αλλά τα συμφέροντα του κεφαλαίου της φυλής του που βρίσκονταν πίσω του, έτσι και σήμερα δεν θα σας οδηγήσει στην πάλη ενάντια σε αυτή την φυλή και τα κεφάλαιά της. Αντιθέτως, θα σας εμποδίσει να πολεμήσετε τους πραγματικούς εκμεταλλευτές σας. Ποτέ μα ποτέ δεν θα σας βοηθήσει να ελευθερωθείτε, γιατί δεν είναι ο σκλαβωμένος.

Ενώ τώρα στη Σοβιετική Ρωσία εκατομμύρια λιμοκτονούν και πεθαίνουν, ο Γκεόργκι Τσιτσέριν και μαζί του ένα προσωπικό άνω των 200 Εβραίων Σοβιετικών, ταξιδεύει με τρένο εξπρές στην Ευρώπη, επισκέπτεται τα καμπαρέ, παρακολουθεί γυμνές χορεύτριες να χορεύουν για χάρη του, ζει στα καλύτερα ξενοδοχεία και στην πραγματικότητα ζει καλύτερα από τα εκατομμύρια που κάποτε νόμιζες ότι έπρεπε να πολεμήσεις σαν «μπουρζουάδες». Οι 400 σοβιετικοί επίτροποι εβραϊκής εθνικότητας δεν υποφέρουν, οι χιλιάδες χιλιάδων υποκομισάριοι δεν υποφέρουν. Αντιθέτως, όλοι οι θησαυροί που πήρε ο «προλετάριος» στην τρέλα του από την λεγόμενη «μπουρζουαζία» για να καταπολεμήσει τον λεγόμενο καπιταλισμό, τώρα βρίσκονται στα χέρια τους. Μόλις ο εργάτης πήρε το πορτοφόλι του γαιοκτήμονα που του έδωσε δουλειά, πήρε τα δαχτυλίδια και τα διαμάντια και χάρηκε που

είχε πλέον αποκτήσει τους θησαυρούς που πριν μόνο η «μπουρζουαζία» κατείχε. Αλλά στα χέρια του είναι νεκρά πράγματα, είναι πραγματικός θάνατος-χρυσός. Δεν είναι κέρδος για αυτόν. Εξορίζεται στην ερημιά του και κανείς δεν μπορεί να τραφεί με διαμάντια. Για μια μπουκιά ψωμί δίνει εκατομμύρια σε αντικείμενα αξίας. Αλλά το ψωμί είναι στα χέρια του Κρατικού Κεντρικού Οργανισμού και αυτό είναι στα χέρια των Εβραίων! Όλα λοιπόν, όλα όσα νόμιζε ο απλός άνθρωπος ότι κέρδιζε για τον εαυτό του, ρέουν ξανά στους αποπλανητές του.

Και τώρα, αγαπητοί μου εθνοσύντροφοι, πιστεύετε ότι αυτοί οι άνθρωποι, που μαζί μας ακολουθούν τον ίδιο δρόμο, θα τελειώσουν την επανάσταση; Δεν το θέλουν το τέλος της επανάστασης, γιατί δεν το χρειάζονται. Γι' αυτούς η επανάσταση δεν είναι παρά γάλα και μέλι και ύστερα, **ούτε αυτοί μπορούν.**

Δεν μπορούν, γιατί αν κάποιος από τους ηγέτες ήταν πραγματικά μόνο ένας «εξαπατημένος» και σήμερα, οδηγημένος από την εσωτερική φωνή της φρίκης για το έγκλημα που διέπραξε, έπρεπε να βγει μπροστά στις μάζες και να έλεγε: «Όλοι μας ξεγελαστήκαμε, πιστεύαμε ότι θα σας βγάζαμε από τη δυστυχία, αλλά στην πραγματικότητα σας οδηγήσαμε σε μια δυστυχία που θα πρέπει ακόμα να υποφέρουν τα παιδιά σας και τα παιδιά των παιδιών σας», – δεν μπορεί να το πει αυτό, δεν τολμά να το πει αυτό, θα τον έκοβαν σε κομμάτια στην πλατεία ή στη δημόσια συγκέντρωση!

Και σίγουρα δεν μπορούν να γυρίσουν πίσω, γιατί μαζί με την απάτη τους χτυπά και το ξυπνητήρι.

Αυτή τη στιγμή αυτός ο λαός, μέσα στο παραλήρημά του, φαίνεται να βυθίζεται ακόμη πιο πολύ σε αυτό το χρυσό δίχτυ. Αλλά μέσα σε όλη αυτή τη μάζα υπάρχει ήδη ένα νέο ρεύμα που αρχίζει να ξεχωρίζει, ένα ρεύμα που αντιστέκεται. Είναι η γνώση των γεγονότων που επιδιώκει αυτό το σύστημα, ήδη κυνηγάει το σύστημα, που μια μέρα θα σπρώξει τις μάζες σε δράση και θα παρασύρει τις μάζες μαζί του. **Και αυτοί οι ηγέτες, βλέπουν ότι πίσω τους το αντισημιτικό κύμα όλο και μεγαλώνει. Και όταν οι μάζες αναγνωρίσουν τα γεγονότα, αυτό θα σημάνει το τέλος αυτών των ηγετών.**

Έτσι σήμερα λοιπόν, η Αριστερά αναγκάζεται να στραφεί όλο και περισσότερο προς τα κάτω, δηλαδή στον μπολσεβικισμό. Σ' αυτόν βλέπουν σήμερα τη μοναδική, την τελευταία ευκαιρία για να διατηρηθεί αυτή η κατάσταση. Βλέπουν ξεκάθαρα ότι ο λαός είναι ηττημένος όσο το μυαλό και το χέρι κρατιούνται χωριστά. Γιατί μόνο τους ούτε το μυαλό ούτε το χέρι μπορούν να τους αντισταθούν. Επομένως, όσο η σοσιαλιστική ιδέα διαμορφώνεται μόνο από ανθρώπους που την βλέπουν σαν ένα μέσο για την διάλυση ενός έθνους, μπορούν να αναπαυθούν ειρηνικά.

Αλίμονό τους όμως, αν αυτή η σοσιαλιστική ιδέα εφαρμοστεί από ένα κίνημα, που θα την ενώνει με την υψηλότερη εθνική περηφάνεια, με την εθνική απείθεια και έτσι θα βάλει και τα μυαλά του έθνους, τους διανοούμενους εργάτες του, σε αυτό το έδαφος! Τότε αυτό το σύστημα θα καταρρεύσει, και τότε θα μείνει μόνο ένα μέσο σωτηρίας για τους υ-

ποστηρικτές του, δηλαδή να φέρουν την καταστροφή πάνω μας πριν από τη δική τους, να καταστρέψουν τα μυαλά του έθνους, δηλαδή να τα φέρουν στη κρεμάλα - να εισάγουν τον **μπολσεβικισμό**.

Άρα η Αριστερά ούτε μπορεί ούτε θα βοηθήσει. Αντίθετα, το πρώτο τους ψέμα τους αναγκάζει συνεχώς να καταφεύγουν σε νέα ψέματα. Μένει τότε η Δεξιά. Και αυτή η Δεξιά θα ήθελε, αλλά δεν μπορεί να κάνει αυτό που θα έκανε γιατί μέχρι σήμερα δεν έχει αναγνωρίσει μια ολόκληρη σειρά στοιχειωδών αρχών.

Πρώτον, η Δεξιά εξακολουθεί να μην καταλαβαίνει τον κίνδυνο. Οι κύριοι εξακολουθούν να πιστεύουν ότι πρόκειται για την εκλογή τους στο τοπικό κοινοβούλιο ή για θέσεις υπουργών ή γραμματέων, κ.λπ. Νομίζουν ότι η απόφαση για τη μοίρα ενός λαού δεν θα σήμαινε, τίποτα περισσότερο από κάποια ζημιά στην λεγόμενη αστική-οικονομική ύπαρξή τους. Αυτό που δεν κατάλαβαν ακόμα είναι ότι αυτή η απόφαση αφορά το κεφάλι τους. Ποτέ δεν κατάλαβαν ότι δεν είναι απαραίτητο να είσαι εχθρός των Εβραίων για να σε σύρουν μια μέρα στην κρεμάλα, όπως με το ρωσικό μοντέλο. Δεν καταλαβαίνουν ότι αρκεί να έχεις κεφάλι και **να μην είσαι Εβραίος** για να υποκύψεις σε αυτή τη μοίρα.

Κατά συνέπεια, η όλη δράση τους σήμερα είναι τόσο ασήμαντη, τόσο περιορισμένη, τόσο διστακτική και λιγόψυχη. Θα το ήθελαν, αλλά ποτέ δεν βρίσκουν την αποφασιστικότητα για μια μεγάλη πράξη, επειδή δεν κατανοούν το μεγαλείο όλης της περιόδου.

Και μετά κάνουν ένα άλλο θεμελιώδες λάθος.

Δεν έχουν ξεκαθαρίσει ακόμα στο μυαλό τους ότι υπάρχει διαφορά και πόσο μεγάλη διαφορά υπάρχει μεταξύ της έννοιας «εθνικός» και της λέξης «δυναστικός» ή «μοναρχικός». Δεν καταλαβαίνουν ότι σήμερα περισσότερο από ποτέ είναι απαραίτητο στις σκέψεις μας σαν εθνικιστές να αποφεύγουμε οτιδήποτε θα μπορούσε να κάνει το άτομο να σκεφτεί ότι η εθνική ιδέα ήταν ταυτόσημη με τις μικροκαθημερινές πολιτικές απόψεις. Θα έπρεπε να φωνάζουν καθημερινά στα αυτιά των μαζών: «Θέλουμε να ξεπεράσουμε όλες τις μικροδιαφορές και να φέρουμε στο φως τα μεγάλα πράγματα, που μας ενώνουν. Αυτό θα πρέπει να σφυρηλατήσει και να ενώσει αυτούς που έχουν ακόμα μια γερμανική καρδιά και αγάπη για τον λαό τους στον αγώνα ενάντια στον κοινό κληρονομικό εχθρό όλων των Αρίων. Το πώς θα χωρίσουμε ύστερα αυτό το κράτος φίλοι μου, δεν θέλουμε να μαλώσουμε μεταξύ μας! **Η μορφή ενός κράτους προκύπτει από τον ουσιαστικό χαρακτήρα ενός λαού, προκύπτει από ανάγκες που είναι τόσο στοιχειώδεις και ισχυρές, που με τον καιρό κάθε άτομο θα τις συνειδητοποιήσει χωρίς καμία αμφιβολία, όταν όλη η Γερμανία θα είναι ενωμένη και ελεύθερη.**

Και τελικά όλοι τους δεν καταλαβαίνουν ότι ουσιαστικά πρέπει να ξεφύγουμε από κάθε ταξική άποψη. Βεβαίως, είναι ένας φτηνός τρόπος να φωνάζεις στους αριστερούς: «Δεν πρέπει να είστε προλετάριοι, αφήστε την ταξική σας τρέλα!», ενώ εσύ ο ίδιος συνεχίζεις να αποκαλείς τον εαυτό σου «αστό». Θα πρέπει να μάθουν ότι σε ένα κράτος υπάρχει ένα μόνο ανώτατο δικαίωμα του πολίτη και μια μόνο ανώτερη αστική τιμή και αυτό είναι το δικαίωμα και η τιμή της έντιμης εργασίας. Θα πρέ-

πει επίσης να μάθουν ότι η κοινωνική ιδέα πρέπει να είναι το ουσιαστικό θεμέλιο για κάθε κράτος, διαφορετικά κανένα κράτος δεν μπορεί να διατηρηθεί για πάντα.

Βεβαίως, μια κυβέρνηση χρειάζεται εξουσία, χρειάζεται δύναμη. Πρέπει, θα μπορούσα σχεδόν να πω, με ωμή σκληρότητα να επιβάλλει τις ιδέες που έχει αναγνωρίσει ότι είναι σωστές, βασιζόμενη στην πραγματική εξουσία της δύναμής της στο κράτος. Αλλά ακόμη και με την πιο αδίστακτη βαρβαρότητα μπορεί τελικά να επικρατήσει μόνο εάν αυτό που επιδιώκει να πετύχει ανταποκρίνεται πραγματικά στην ευημερία ενός ολόκληρου λαού.

Το γεγονός ότι ο Φρειδερίκος ο Μέγας είχε τη δυνατότητα να ασκεί τον λεγόμενο διαφωτισμένο απολυταρχισμό του, οφείλεται μόνο στο γεγονός ότι αυτός ο άνθρωπος θα μπορούσε να αποφασίζει για το καλό και το κακό των λεγόμενων υπηκόων του «αυθαίρετα», αλλά δεν το έκανε αυτό, αλλά πήρε τις αποφάσεις του επηρεασμένος και υποστηριζόμενος από μια σκέψη και μόνο, την ευημερία του πρωσικού λαού του. Μόνο αυτό το γεγονός οδήγησε αυτόν τον λαό να ανεχθεί πρόθυμα, όχι με χαρά, τη δικτατορία του μεγάλου βασιλιά. Και επιπλέον, η Δεξιά έχει ξεχάσει τελείως ότι η δημοκρατία δεν είναι κατά βάση γερμανική, αλλά εβραϊκή. **Έχει ξεχάσει τελείως ότι αυτή η εβραϊκή δημοκρατία με τις πλειοψηφικές της αποφάσεις ήταν πάντα χωρίς εξαίρεση μόνο ένα μέσο για την καταστροφή της πραγματικής Άριας ηγεσίας.** Η Δεξιά δεν καταλαβαίνει ότι τη στιγμή που η ευημερία και η δυστυχία κάθε μικρού ζητήματος τίθεται συνεχώς στα χέρια της λεγόμενης «κοινής γνώμης», εκείνος που ξέρει πόσο επιδέξια να κάνει αυτή τη «κοινή γνώμη» να εξυπηρετεί τα δικά του συμφέροντα γίνεται αμέσως το αφεντικό στο κράτος. Και αυτό μπορεί να το κάνει εκείνος που μπορεί να πει τα πιο επιδέξια, τα πιο διαβόητα ψέματα και σε τελική ανάλυση αυτός δεν είναι ο Γερμανός αλλά είναι, όπως είπε ο **Σοπενχάουερ**, ο **«Μεγάλος Δάσκαλος του Ψέματος», ο Εβραίος.**

Και τελικά έχει ξεχαστεί ότι η προϋπόθεση που πρέπει να προηγείται κάθε πράξης είναι η θέληση και το θάρρος να λέμε την αλήθεια – και αυτό δεν το βλέπουμε σήμερα ούτε στη Δεξιά ούτε στην Αριστερά.

Στη Γερμανία υπάρχουν μόνο δύο δυνατότητες! Μη νομίζετε ότι αυτός ο λαός θα πηγαίνει για πάντα στο κεντρώο κόμμα, το κόμμα των συμβιβασμένων! Μια μέρα θα στραφεί σε εκείνους που έχουν προβλέψει με μεγαλύτερη συνέπεια την επερχόμενη καταστροφή και προσπάθησαν να αποστασιοποιηθούν από αυτήν.

Και αυτό το κόμμα είτε θα είναι η Αριστερά – και τότε ο Θεός βοηθός – γιατί θα μας οδηγήσει στην πλήρη καταστροφή – στον μπολσεβικισμό, ή θα είναι ένα κόμμα της Δεξιάς που είναι αποφασισμένο, όταν ο λαός θα είναι τελείως απελπισμένος και απογοητευμένος και δεν θα πιστεύει πια σε τίποτα, να αναλάβει τα ηνία της εξουσίας – αυτή είναι η αρχή της αντίστασης για την οποία μίλησα πριν από λίγα λεπτά. Και εδώ, επίσης, δεν μπορεί να υπάρξει συμβιβασμός. Πιστέψτε με, ο γερμανικός λαός έχασε αυτόν τον παγκόσμιο πόλεμο επειδή πίστευε ότι μπορεί να υπάρχουν και αήττητοι και δεν είχε καταλάβει ότι σε αυτή τη γη υπάρ-

χουν μόνο τελικά νικητές ή σκλάβοι. Και εδώ είναι ακριβώς το ίδιο. Και εδώ, σ’ αυτόν τον μικρότερο, αλλά για εμάς τεράστιο, αγώνα, υπάρχουν μόνο δύο επιλογές: **είτε η νίκη για την Άρια πλευρά, είτε η καταστροφή της και νίκη για τον Εβραίο.**

Από αυτή την, θα έλεγα, πολύ σοβαρή διαπίστωση, ξεκίνησε η ίδρυση του κινήματός μας. Δύο είναι οι αρχές που χαράξαμε στις καρδιές μας τότε: πρώτον, να το στηρίξουμε στην πιο νηφάλια αναγνώριση των γεγονότων, και δεύτερον, να διακηρύξουμε αυτά τα γεγονότα με την πιο αδίστακτη ειλικρίνεια.

Αυτή η αναγνώριση όμως των γεγονότων μας αποκαλύπτει αμέσως μια ολόκληρη σειρά από τις πιο σημαντικές θεμελιώδεις αρχές που πρέπει να καθοδηγούν αυτό το νεαρό Κίνημα το οποίο, ελπίζουμε, ότι προορίζεται για τα μεγαλύτερα πράγματα μια μέρα.

Πρώτον: **«εθνικό» και «σοσιαλιστικό» είναι δύο πανομοιότυπες έννοιες.** Ο Εβραίος ήταν ο πρώτος που κατάφερε, παραποιώντας την σοσιαλιστική ιδέα και μετατρέποντάς την σε μαρξισμό, όχι μόνο να διαχωρίσει την σοσιαλιστική ιδέα από την εθνική, πράγμα που το πέτυχε και στην πράξη, αλλά στην πραγματικότητα να τις παρουσιάσει σαν εντελώς αντιφατικές. Όταν ιδρύσαμε αυτό το κίνημα, αποφασίσαμε (παρ’ όλες τις προειδοποιήσεις) να το βαφτίσουμε σαν **«Εθνικοσοσιαλιστικό»** με βάση αυτό που πιστεύαμε και την ειλικρίνεια της θέλησής μας να εκφράσουμε αυτή τη γνώση. Είπαμε στους εαυτούς μας ότι το να είσαι «εθνικιστής» σημαίνει πάνω απ’ όλα, να ενεργείς με μια απεριόριστη και ολοκληρωτική αγάπη για το λαό και, αν είναι απαραίτητο, να πεθάνεις γι’ αυτόν.

Και ομοίως το να είναι κανείς σοσιαλιστής σημαίνει να χτίζει το κράτος και την εθνική κοινότητα με τέτοιο τρόπο ώστε κάθε άτομο να ενεργεί προς το συμφέρον της εθνικής κοινότητας και να είναι σε τέτοιο βαθμό πεπεισμένο για την καλοσύνη, για την εντιμότητα αυτής της εθνικής κοινότητας ώστε να είναι έτοιμο να πεθάνει γι’ αυτήν.

Δεύτερον, είπαμε όμως στους εαυτούς μας: Δεν υπάρχουν και δεν μπορούν να υπάρξουν τάξεις, τάξη σημαίνει κάστα και κάστα σημαίνει φυλή. Αν υπάρχουν κάστες στην Ινδία, ωραία και καλά, αυτό εκεί είναι δυνατό, γιατί υπήρχαν παλαιότερα Άριοι και μαύροι Αβορίγινες. Έτσι ήταν και στην Αίγυπτο, αλλά και στη Ρώμη. Αλλά σε εμάς στη Γερμανία, όπου όλοι έχουν το ίδιο αίμα, που είναι Γερμανοί, και έχουν τα ίδια μάτια και μιλούν την ίδια γλώσσα, εδώ δεν μπορεί να υπάρχουν τάξεις, εδώ υπάρχει μόνο ένας λαός και πέρα από αυτό τίποτα άλλο. Ασφαλώς, και εμείς αναγνωρίζουμε ότι πρέπει να υπάρχουν και θα υπάρχουν διάφορα «επαγγέλματα», ναι, το επάγγελμα των ωρολογοποιών και των σκληρά εργαζομένων, των ζωγράφων ή των τεχνικών, των μηχανικών, των υπαλλήλων κ.λπ. Ναι, μπορεί να υπάρχουν επαγγέλματα. Αλλά στους αγώνες που έχουν αυτά τα επαγγέλματα μεταξύ τους για την εξισορρόπηση των οικονομικών τους συνθηκών, η σύγκρουση και ο διχασμός δεν πρέπει ποτέ να είναι τόσο μεγάλοι ώστε να διαλύουν τους δεσμούς της φυλής.

Και τώρα, αν μου πείτε: Πρέπει όμως να υπάρχει μια διαφορά ανάμεσα σε αυτούς που εργάζονται τίμια και σε αυτούς που δεν κάνουν

τίποτα – σίγουρα πρέπει να υπάρχει! Αυτή είναι η διαφορά που υπάρχει στην εκπλήρωση της ευσυνείδητης εργασίας του ατόμου. Η εργασία πρέπει να είναι ο μεγάλος συνδυετικός κρίκος, αλλά ταυτόχρονα και ο μεγάλος διαχωριστής. Ο κηφήνας είναι ο εχθρός όλων μας. **Αλλά οι δημιουργικοί, ανεξάρτητα αν είναι εργάτες του μυαλού ή χειρώνακτες, είναι η αριστοκρατία του κράτους μας, είναι ο γερμανικός λαός!**

Με τον όρο «εργασία» εννοούμε αποκλειστικά εκείνη τη δραστηριότητα που όχι μόνο ωφελεί το άτομο αλλά δεν βλάπτει σε καμία περίπτωση την κοινότητα, αλλά αντίθετα συμβάλλει στη διαμόρφωσή της. Και μετά, τρίτον, ήμασταν ξεκάθαροι ότι αυτού του είδους η αντίληψη για την δουλειά βρίσκεται σε μια ορμή που πηγάζει από τη φυλή μας και από το αίμα μας. Είπαμε στον εαυτό μας ότι η κάθε φυλή είναι διαφορετική και ότι η κάθε φυλή σύμφωνα με τις θεμελιώδεις απαιτήσεις της δείχνει εξωτερικά ορισμένες συγκεκριμένες τάσεις, και αυτές οι τάσεις φαίνονται ίσως πιο ξεκάθαρα στη στάση τους απέναντι στην έννοια της εργασίας.

Ο Άριος βλέπει την εργασία σαν βάση για τη διατήρηση της εθνικής κοινότητας, ο Εβραίος σαν μέσο εκμετάλλευσης άλλων εθνών. Ο Εβραίος ποτέ δεν εργάζεται σαν παραγωγικός δημιουργός χωρίς τη μεγάλη προοπτική να γίνει ο κυρίαρχος. Εργάζεται αντιπαραγωγικά χρησιμοποιώντας και απολαμβάνοντας τη δουλειά των άλλων. Και γι' αυτό καταλαβαίνουμε την σκληρή φράση που είπε κάποτε ο Τέοντορ Μόμσεν: «Ο Εβραίος είναι ο μύκητας της αποσύνθεσης των εθνών». Αυτό σημαίνει ότι ο Εβραίος καταστρέφει και πρέπει να καταστρέψει επειδή του λείπει εντελώς η έννοια της εργασίας που οικοδομεί την κοινότητα. Και γι' αυτό είναι άσχετο το αν ο κάθε Εβραίος είναι «αξιοπρεπής» ή όχι. Κουβαλάει μαζί του τα χαρακτηριστικά που του έδωσε η φύση και δεν μπορεί ποτέ να απαλλαγεί από αυτά. Και για εμάς είναι επιβλαβής.

Τέταρτον, ήμασταν επίσης ξεκάθαροι ότι η οικονομική ευημερία είναι αναπόσπαστη από την πολιτική ελευθερία και ότι, συνεπώς, αυτός ο οίκος του ψέματος, ο «διεθνισμός», πρέπει να καταρρεύσει αμέσως. Αναγνωρίσαμε ότι η πολιτική ελευθερία μπορεί να είναι μόνο ένα αποτέλεσμα της δύναμης και ότι η πηγή της δύναμης είναι η θέληση. Η θέληση γι' αυτό πρέπει να ενισχυθεί σε ένα λαό με παθιασμένο ζήλο προς αυτή την κατεύθυνση. Και έτσι καταλάβαμε **πέμπτον**, ότι εμείς σαν εθνικοσοσιαλιστές και μέλη του Κόμματος των Γερμανών εργατών ή εργατριών πρέπει να είμαστε οι πιο **φανατικοί εθνικιστές**. Συνειδητοποιήσαμε ότι το κράτος μπορεί να είναι για τον λαό μας ένας παράδεισος μόνο εάν ο λαός μπορεί να κυριαρχεί ελεύθερα σε αυτό όπως σε έναν παράδεισο. Ότι ένα κράτος σκλάβων δεν θα είναι ποτέ παράδεισος, αλλά πάντα και παντοτινά μόνο κόλαση ή μια αποικία. Και **έκτον**, καταλάβαμε το γεγονός ότι η ισχύς στην έσχατη λύση είναι δυνατή μόνο εκεί όπου υπάρχει δύναμη, και ότι η δύναμη δεν βρίσκεται στους νεκρούς αριθμούς αλλά αποκλειστικά στην ενέργεια. Ακόμη και η πιο μικρή μειοψηφία μπορεί να επιτύχει ένα ισχυρό αποτέλεσμα εάν εμπνέεται από την πιο φλογερή, την πιο παθιασμένη θέληση για δράση.

Η παγκόσμια ιστορία μέχρι τώρα γράφτηκε από μειοψηφίες.

Και τέλος, αν κάποιος έχει συνειδητοποιήσει μια αλήθεια, αυτή η αλήθεια είναι άχρηστη όσο λείπει η αδάμαστη θέληση να μετατραπεί αυτή η συνειδητοποίηση σε πράξη!

Αυτά ήταν τα θεμέλια του Κινήματος μας και οι αλήθειες στις οποίες βασίστηκε και οι οποίες απέδειξαν την αναγκαιότητά του.

Εδώ και τρία χρόνια προσπαθούμε να πραγματοποιήσουμε αυτές τις θεμελιώδεις ιδέες. Και φυσικά ο αγώνας είναι και παραμένει αγώνας. Το χάιδεμα στην ίδια την αλήθεια δεν θα σε πάει μακριά. Σήμερα ο γερμανικός λαός έχει χτυπηθεί από έναν εντελώς διαφορετικό κόσμο· εσωτερικά είναι εξαντλημένος, έχει χάσει κάθε πίστη. **Αλλά πώς θα δώσετε σε αυτόν τον λαό για άλλη μια φορά ένα σταθερό έδαφος κάτω από τα πόδια του εκτός από μια παθιασμένη επιμονή σε έναν συγκεκριμένο, μεγάλο, ξεκάθαρο στόχο;**

Ήμασταν οι πρώτοι που δηλώσαμε ότι αυτή η συνθήκη ειρήνης ήταν ένα έγκλημα. Τότε μας έλεγαν «προβοκάτορες». Ήμασταν οι πρώτοι που διαμαρτυρηθήκαμε για το γεγονός ότι η συνθήκη ειρήνης δεν παρουσιάστηκε στο λαό πριν την υπογραφή της. Και πάλι μας έλεγαν «προβοκάτορες». Ήμασταν οι πρώτοι που ζητήσαμε αντίσταση ενάντια στη συνεχιζόμενη κατάσταση του ανυπεράσπιστου. Για άλλη μια φορά ήμασταν «προβοκάτορες». Εκείνη την εποχή καλούσαμε τις μεγάλες μάζες να μην παραδώσουν τα όπλα τους, γιατί η παράδοση των όπλων δεν θα ήταν τίποτε άλλο παρά η αρχή της υποδούλωσης. Μας αποκαλούσαν, όχι, μας κατηγορούσαν σαν «προβοκάτορες». Ήμασταν οι πρώτοι που είπαμε ότι αυτό θα σήμαινε την απώλεια της Άνω Σιλεσίας. Έτσι έγινε, και όμως ήμασταν οι «προβοκάτορες». Δηλώσαμε τότε ότι η συμμόρφωση στο ζήτημα της Άνω Σιλεσίας θα ξυπνούσε στην πραγματικότητα μια παθιασμένη απληστία που θα απαιτούσε την κατάληψη του Ρουρ. Μας φώναζαν αδιάκοπα ότι ήμασταν «προβοκάτορες». Και επειδή αντιτασσόμασταν στην παράλογη οικονομική πολιτική που σήμερα θα μας οδηγήσει στην κατάρρευση, τί ήμασταν πάλι, ξανά και ξανά; «προβοκάτορες». Και σήμερα;

Και τέλος, ήμασταν επίσης οι πρώτοι που κάναμε γνωστό στον λαό, σε μεγάλη κλίμακα, έναν κίνδυνο που είχε εισχωρήσει ανάμεσά μας, έναν κίνδυνο που εκατομμύρια των ανθρώπων δεν τον κατάλαβαν και ο οποίος θα μας οδηγήσει όλους στην καταστροφή, τον **εβραϊκό κίνδυνο**. Και σήμερα ο κόσμος λέει ξανά ότι είμαστε «προβοκάτορες».

Θα ήθελα εδώ να απευθυνθώ σε κάποιον μεγαλύτερο από μένα. Ο Κόμης **Λέρχενφελντ** (η αναφορά αυτού του Βαυαρού Δρ. Γιόζεφ Βιρτ, του οποίου οι φίλοι του από το δημοκρατικό κέντρο έδωσαν το χαρακτηριστικό τίτλο του «Κόκκινου Κόμη», προκαλεί τα θυελλώδη γέλια και την αναταραχή των συγκεντρωμένων) στην τελευταία συνεδρίαση του τοπικού κοινοβουλίου είπε, ότι η αίσθησή του σαν «άνθρωπος και χριστιανός» τον εμπόδιζε να είναι αντισιμητής! Εγώ λέω: **Το χριστιανικό μου συναίσθημα με οδηγεί στον Κύριο και Σωτήρα μου σαν πολεμιστή**. Μου θυμίζει τον άνθρωπο που κάποτε, μόνος, περιτριγυρισμένος μόνο από λίγους οπαδούς, αναγνώρισε αυτούς τους Εβραίους για αυτό που ήταν και κάλεσε τους ανθρώπους να πολεμή-

σουν εναντίον τους και ο οποίος, αληθινός Θεός, δεν ήταν ο σπουδαιότερος σαν σφάγιο, αλλά ήταν ο σπουδαιότερος σαν μαχητής! Με απεριόριστη αγάπη σαν Χριστιανός και σαν άνθρωπος διάβασα το απόσπασμα που μας λέει πώς ο Κύριος τελικά σηκώθηκε και άρπαξε το μασίγιο για να διώξει έξω από το ναό τους τοκογλύφους και τους γόνους των ερπετών και των οχιών! Τον τεράστιο αγώνα Του, όμως, γι’ αυτόν τον κόσμο, ενάντια στο εβραϊκό δηλητήριο, τον αναγνωρίζω σήμερα, μετά από δύο χιλιάδες χρόνια, με βαθιά συγκίνηση, κυρίως από το γεγονός ότι γι’ αυτό έπρεπε να χύσει το αίμα Του στον Σταυρό.

(Μεγάλη συγκίνηση στην αίθουσα.)

Σαν Χριστιανός δεν έχω καθήκον να επιτρέπω στον εαυτό μου να με εξαπατούν, αλλά έχω το καθήκον να είμαι μαχητής για την αλήθεια και τη δικαιοσύνη. Και σαν άνθρωπος έχω το καθήκον να φροντίσω ώστε η ανθρώπινη κοινωνία να μην υποστεί την ίδια καταστροφική κατάρρευση που υπέστη ο πολιτισμός του αρχαίου κόσμου πριν από περίπου δύο χιλιάδες χρόνια, ένας πολιτισμός που οδηγήθηκε στην καταστροφή του από τον ίδιο εβραϊκό λαό.

Εκείνη την εποχή, πράγματι, όταν η Ρώμη κατέρρευσε, έρεαν ατελείωτα ρεύματα νέων γερμανικών ορδών από τον Βορρά. Αλλά αν η Γερμανία καταρρεύσει σήμερα, ποιος θα μας ακολουθήσει; **Το γερμανικό αίμα σ’ αυτή τη γη είναι καθ’ οδόν προς τη σταδιακή εξάντληση, εκτός κι αν ξεσηκωθούμε και απελευθερωθούμε!**

Και αν υπάρχει κάτι που μου αποδεικνύει ότι οι πράξεις μας είναι σωστές, είναι η δυστυχία που μεγαλώνει καθημερινά. Γιατί σαν Χριστιανός έχω και καθήκον απέναντι στο δικό μου λαό. Και όταν κοιτάζω τον λαό μου τον βλέπω να δουλεύει και να ιδρώνει, να μοχθεί και να κουράζεται και στο τέλος της εβδομάδας να μην έχει τίποτα άλλο παρά την αθλιότητα και τη δυστυχία. Όταν βγαίνω έξω το πρωί και βλέπω αυτούς τους ανθρώπους να στέκονται στις ουρές τους και βλέπω τα κουρασμένα πρόσωπά τους, τότε πιστεύω ότι δεν θα ήμουν Χριστιανός, αλλά ένας αληθινός διάβολος, αν δεν ένιωθα συμπόνια και δεν αντιδρούσα, όπως έκανε ο Κύριος μας πριν από 2.000 χρόνια, ενάντια σε αυτούς που λεηλατούν και εκμεταλλεύονται αυτόν τον φτωχό λαό σήμερα.

Και μέσα από τη δυστυχία δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτός ο λαός σήμερα έχει ξυπνήσει. Εξωτερικά ίσως είναι αδιάφορος, αλλά μέσα του υπάρχει ζύμωση. Και κάποιοι μπορεί τώρα να πουν, «Είναι καταραμένο έγκλημα να υποδαυλίζεις πάθη στους ανθρώπους». Τότε λέω στον εαυτό μου: Το πάθος έχει ήδη αναζωπυρωθεί μέσα από την αυξανόμενη παλίρροια της δυστυχίας και μια μέρα αυτό το πάθος θα ξεσπάσει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Και τώρα θα ρωτούσα αυτούς που σήμερα μας αποκαλούν «προβοκάτορες»: «Τι έχετε λοιπόν να δώσετε στο λαό σαν πίστη στην οποία θα μπορούσαν να προσκολληθεί;»

Τίποτα απολύτως, γιατί ούτε κι εσείς οι ίδιοι δεν πιστεύετε στις δικές σας συνταγές.

Αυτό είναι το πιο δυνατό πράγμα που πρέπει να δημιουργήσει το Κίνημά μας: μια νέα πίστη γι’ αυτές τις διασκορπισμένες μάζες που αναζητούν και έχουν ξεστρατίσει, που δεν θα τους απογοητεύσει αυτή την ώρα της σύγχυσης, και στην οποία θα μπορούν να δεσμευτούν, πάνω στην οποία μπορούν να χτίσουν έτσι ώστε να βρουν τουλάχιστον για άλλη μια φορά ένα μέρος που μπορεί να φέρει ηρεμία τις καρδιές τους. **Και θα το πετύχουμε!**